

SREĆA NA POMOLU

Prvi i osnovni uslov za prevazilaženje traumatične i tragične prošlosti u odnosima Srba i Hrvata, Hrvatske i Srbije, jeste povratak svih proteranih Srba u Hrvatsku. Vraćanje svih oduzetih prava i imovine, obnova institucija, kulturnih verskih spomenika i garantovanje ravnopravnog života po svim standardima. Širokom akcijom na sve ovo treba prisiljavati Hrvatsku, pošto ona to neće dobrovoljno da uradi. To širokom akcijom treba pretvoriti u uslov svih uslova za dalje evropske integracije Hrvatske. Jedino na to su oni osetljivi, i jedino ih to može naterati na ponašanje koje bi moralo da krasi svaku civilizovanu državu.

Međutim, za ovakvu akciju i međunarodni pritisak, Srbija bi morala imati pravu legitimaciju. A ona se svim silama upela da je izgubi ili ne zadobije.

Za početak, zbog odnosa prema antifašizmu. Samu osnovu danas vladajućih stranaka u Srbiji čini kolaboracionistički obrazac. One su od samog početka antipartizanske, i slave četničku ili ljotićevsu kolaboraciju, ili se izdaju kao uzor za političko ponašanje i vođenje politike. Za njih je čak i general Milan Nedić nekada istorijska gromada i nedostižni uzor.

Samo na taj način biva objašnjivo zašto četvrta sila pobednica nad fašizmom (Rusija, SAD, V: Britanija i Srbija, odnosno nekadašnja Jugoslavija) nije ni na kakav način obeležila jubilej, 60. godišnjicu pobeđe nad fašizmom u Moskvi. Srbija je jedina zemlja koja je saradnicima fašista i okupatora izjednačila prava sa partizanima koji su se borili za slobodu svog naroda.

Izjednačavanje prava četnika, koji od novembra 1941. do 15. maja 1945. godine, nisu imali nijednu jedinu borbu protiv fašističkih okupatora u potpunosti se izrimovalo sa aktuelnom hrvatskom propagandističkom pričom o tome da su svi Srbi četnici i da su se oni borili protiv četnika, a ne protiv srpskog naroda. Povodom pomenute 60. godišnjice, hrvatski predsednik Stipe Mesić održao je takav antifašistički govor, kakav bi samo priličio Brozu, Aleksandru Rankoviću ili maršalu Žukovu. Sa srpske strane nije se čuo ni govor, čak ni šušanj. Srbija se ponašala kao da su u njenoj osnovi Nezavisna Država Hrvatska, ustaše i Ante Pavelić, a ne partizanski oslobodilački i antifašistički pokret. Hrvatska oplakuje svake godine u Blajburgu «nevine» ustaške i domobranske žrtve, a Srbija slavi kao najviše junake najgore koljače svog naroda na Ravnoj Gori, i to svakog 15. maja. Slike zadriglih, prljavih, bradatih primitivaca, sa kamama i nožekanjama pored pečenih ovnova, obilaze svet.

Pradoksalno je i gotovo nemoguće da se u Srbiji niko i ne seća da se kao Dan pobeđe nad fašizmom svuda u svetu slavi 9. maj, a da je na teritoriji Hrvatske zbog obračuna sa ustaškim i nemačkim jedinicama, rat trajao sedam dana duže. Kada je fašizam bio poražen i u Berlinu – pokazivao je znake života u Hrvatskoj.

Ovakvim svojim delegitimisanjem, Srbija sebe onesposobljava za neku širu akciju. Srbija nije pokazala nikakvu spremnost da ni danas prebroji mrtve u Jasenovcu, kao i u ostalim stratištima, a da i ne pominjemo masakrirane, pobijene i proterane u «Oluji», »Bljesku» i svim onim genocidnim radnjama legalne države Hrvatske.

Prave istine o prošlosti Srbije i Hrvatske nikada se neće pomiriti i prevazići. One nesmetano mogu postojati samo paralelno. Hrvati će svoju istinu kodifikovati i ona će biti opšte prihvaćena, a Srbi neće ni znati šta se dogodilo. Srbi su trenutno jedan narod koji besperspektivno tumara i u prostoru i u vremenu. Oni su jedna difuzna masa lišena bilo kog ozbiljnog uporišta i putokaza. Zato će hrvatske kodifikovane «istine» biti široko podržavane od sve brojnijih Srba. Svakodnevno neki «ugledni» nesretnik, ili čitav čopor takvih iz Srbije, gostujući na HRT-u uživa blateći Srbiju i srpski narod. Mislim da je i nekim hrvatskim

novinarima neprijatno zbog tolikog ulizivanja ovih srpskih «intelektualaca». Dakle, srpska elita, kako se to moderno kaže, listom je već prihvatila «istinu» da je Srbe u Hrvatskoj stigla zaslužena kazna u «Bljesku» i «Oluji», koje su bile ništa drugo do «blistave bitke Otadžbinskog rata». O nekakvim brojevima žrtava u Jasenovcu neće ni da pričaju. Kada su Srbi u pitanju oni ne prave razliku između 7 i 700.000 poklanih.

Naravno, istina će i dalje negde prebivati, povremeno će remetiti ovu opšteprihvaćenu sliku. Ali to neće ozbiljno narušavati uspostavljeni diktat falsifikata. Srbi će predano raditi u sve brojnijim hrvatski firmama u Srbiji, žnjeće i sejaće na vojvođanskim njivama, koje su dobrim delom u hrvatskim rukama, a onda će svoj zarađen i uštedeni novac trošiti na hrvatske proizvode koji se prodaju u hrvatskim marketima; ili na letovanjima na Hrvatskom primorju. Ako bude napravljeno neko skijalište, radije će ići na njega nego na Kopaonik.

Ništa neće biti prevaziđeno. Srbi će sve zaboraviti, kao što su zaboravili Srbe koji su proterani iz Hrvatske. A Hrvati? Hrvati će biti ponosni na svoju istoriju i svoju falsifikovanu i ulepšanu prošlost.

Zaboravni Srbi i na svoju prošlost i pobeđe ponosni Hrvati. Eto, tako će biti prevladana traumatična prošlost Hrvata i Srba. Samo će poneki Hrvat, kada se napije, narušavati ovu idilu, nazivajući Srbe četnicima, a oni će se skrušeno pravdati da nisu, i pokazivati da imaju kolekciju Tompsonovih muzičkih kompakt-diskova, kojeg prosto obožavaju i redovno slušaju. Dakle, dani sreće su pred nama.

Milorad Vučelić